

Arrest

nr. 130 335 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 oktober 2013, in functie van zijn minderjarige Belgische dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 april 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag [...] van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2013 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [M.S.]
Nationaliteit: Afghaanse
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op een afdoende wijze bewezen een affectieve en financiële relatie te hebben met zijn kind.

Als bewijs hiervan legt hij kassatickets voor. Deze zijn niet op naam. Er kan dus niet nagegaan worden voor wie de gekochte goederen bestemd zijn.

Foto's met bijgeschreven data. Deze zijn niet op hun echtheid te controleren en volstaan met als een afdoend bewijs van de relatie.

Betrokkene werkt sedert 13 december 2013 via interim. Gezien betrokkene geen oudere inkomsten voorlegt kan men niet stellen dat betrokkene financieel in staat is om voor zijn kind te zorgen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Huidige beslissing is zonder een bevel om het grondgebied te verlaten: betrokkene heeft nog een lopende aanvraag art 9bis vw.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) iuncto artikel 5, § 5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De aanvraag tot verblijf gezinshereniging van de verzoekende partij met zijn minderjarige Belgische dochter op basis van art. 40bis j. 40ter Vw. werd onterecht geweigerd door de verwerende partij.

Verzoeker heeft een amoureuze relatie met mevrouw [J.M.], zij werd afgelopen zomer zwanger van het eerste kind, echter woont zij nog bij haar ouders in. Verzoeker heeft zijn dochtertje erkend.

Uit art. 40bis j. 40ter Vw. volgt dat een ouder in aanmerking komt voor hereniging met zijn Belgisch minderjarig kind:

“De bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Verzoeker zijn vriendin is 21 jaar, verzoeker zelf is 22 jaar. De vriendin van verzoeker woont nog in bij haar ouders. De vriendin van verzoeker is zwanger geraakt van verzoeker. Het gezamenlijk kindje is op 2 juli 2013 geboren. Verzoeker en zijn vriendin zijn nog steeds samen en nemen de zorg voor hun kindje samen met de ouders van zijn vriendin op.

Uit de bestreden beslissing valt echter af te leiden dat verweerster enkel en alleen maar motiveert op het feit dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij ook financieel instaat voor de baby. Verzoeker heeft volgens verweerster enkel kassatickets voorgelegd van babyspullen, foto's en een interim loonfiche van 13 december 2013 waardoor bewezen zou moeten zijn dat verzoeker financieel niet kan instaan voor zijn kind.

Verweerster stelt hierover voorts dat de kassatickets niet op verzoeker zijn naam staan en dat hij dus niet kan aantonen zelf de aankopen te hebben gedaan. Verweerster gaat er aan voorbij dat verzoeker wel in het bezit is van aankoopbewijzen voor zijn baby. Daarnaast stelt verweerster dat de foto's niet kunnen gecontroleerd worden op de echtheid omdat de datum er handgeschreven bijstaat. Verweerster gaat er echter aan voorbij dat op deze foto's duidelijk te zien is dat verzoeker bezig is met de verzorging van zijn kindje, die alsmaar ouder wordt op de foto's.

Alsof het nog niet genoeg is dat het kindje eerst prematuur werd geboren en verzoeker samen met zijn vriendin dagen en nachten heeft doorgebracht in het Erasmus ziekenhuis, gaat verweerster ook nog eens allerhande dingen insinueren over de foto's en de kassatickets. Niet enkel zijn deze beweringen uitermate niet gestaafd, ook is het ten zeerste onredelijk dat verweerster dit familieleven in de weg staat! Kassatickets staan uiteraard nooit op naam, maar hoe anders zou verzoeker in het bezit er van zijn indien hij geen affectieve band met zijn dochter zou hebben?

Volledigheidshalve legt verzoeker ook zijn aankoopbewijzen tot heden voor (stuk 6) en het bewijs dat hij het ziekenhuis heeft betaald voor [M.A.] (stuk 7).

Zodoende is het duidelijk dat gelet op het feit dat verzoeker in het bezit is van aankoopbewijzen voor de baby en foto's van hem met zijn baby dat verzoeker duidelijk contact heeft met zijn kind, en dat het kind dit contact met zijn vader niet mag worden ontzegd. Verzoeker is trouwens ook in het bezit van de identiteitsdocumenten van de moeder (stuk 4). Dit is enkel maar mogelijk daar het jonge koppel samen is en de zorg draagt voor hun kindje.

Verzoeker legt maar liefst 53 foto's voor[...] van zichzelf en zijn dochtertje (stuk 5), deze starten van bij het Erasmus ziekenhuis toen verzoeker daar dag en nacht was gezien zijn dochtertje prematuur geboren was tot aan de periode op heden. De evolutie is goed te volgen nu het dochtertje alsmaar groter wordt. We zien verzoeker en zijn dochter samen thuis, op familiefeesten en op uitstap in de Ardennen en aan de kust in Oostende.

Er is dus wel degelijk een affectieve band, verzoeker zorgt voor zijn dochter en dit al van bij de zeer zware periode in het begin.

[...]

Ook lijkt verweerster een voorwaarde toe te voegen aan de wet daar waar zij verwacht van verzoeker dat hij de nodige financiële middelen dient te hebben. Verzoeker heeft een gezinscel met zijn minderjarig kind en dient geenszins aan te tonen dat hij een affectieve EN financiële relatie heeft met zijn kind.

“Betrokkene heeft niet op een afdoende wijze bewezen een affectieve en financiële relatie te hebben met zijn kind.” (stuk 1).

Daarenboven dient de aanvraag in de eerste plaats te worden beoordeeld en gemotiveerd in het licht van het belang van het kind en dit op basis van art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en artikel 5 van de richtlijn 2008/86/EG.

“Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. Uit het bovenstaande blijkt voorts dat artikel 5, § 5 van richtlijn 2003/86/EG tekstueel gedeeltelijk overeenstemt met artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag, waar het uitdrukkelijk bepaalt dat de Lidstaten bij de behandeling van het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging terdege rekening dienen te houden met de belangen van minderjarige kinderen. Ten dezen is het van belang om te wijzen op het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11 (overwegingen 78, 79 en 80). Daaruit volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken in het belang van betrokken kinderen en dit teneinde het gezinsleven te begunstigen. Lidstaten dienen bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van “alle in het geding zijnde belangen” en “daarbij in het bijzonder rekening te houden met belangen van de betrokken kinderen” (RvV, 21 februari 2013, nr. 97.183).

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkel ogenblik worden afgeleid hoe rekening werd gehouden met de belangen van het kind.

Het is enkel en alleen maar in het belang van [M.A.] dat haar vader toegelaten wordt op het grondgebied, zij heeft het recht haar vader te kennen en in het bijzijn van haar vader op te groeien.

Te meer gelet op het feit dat een gezinsleven nergens anders mogelijk is. Er kan moeilijk verwacht worden dat de moeder samen met het kind gelet op hun Belgische nationaliteit en de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan naar Afghanistan zouden moeten verhuizen teneinde toe te laten dat het kind zijn vader kan kennen.

Verweerster licht niet toe in welke mate de bestreden beslissing proportioneel en redelijk is. Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

[...]

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn dochtertje, wordt zowel artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 E.V.R.M en artikel 22bis van de Grondwet geschonden. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

Art. 8 EVRM waarborgt immers de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekster. (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cf. R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De formele motiveringsplicht houdt voorts niet in dat een bestuur in een beslissing uitdrukkelijk moet uiteenzetten waarom het een beslissing proportioneel en redelijk acht of dat het steeds moet toelichten waarom een beslissing niet strijdig is met het belang van het kind.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind slechts een recht op verblijf kan laten gelden indien hij deze minderjarige begeleidt of zich bij deze minderjarige voegt. Verzoeker diende bijgevolg, teneinde zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aan te tonen, het bewijs hiervan te leveren. Verzoeker – die niet samenwoont met zijn dochter en die dit kind pas na haar geboorte erkende – legde ter onderbouwing van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie een aantal kassatickets, foto's en loonfiches neer. Verweerder stelde dat de aangebrachte kassatickets hem niet toelieten enige band tussen verzoeker en zijn dochter vast te stellen. Hij zette hierbij uiteen dat de kassatickets geen naam vermelden en dus niet kan worden nagegaan voor wie de op deze tickets vermelde goederen bestemd zijn. Deze stellingname is – los van het gegeven dat de Raad bovendien zelfs niet kan vaststellen of het verzoeker was die de op de kassatickets vermelde goederen aankocht – niet kennelijk onredelijk. Verweerder motiveerde ook dat hij geen bewijskracht kan toekennen aan de voorgelegde foto's en gaf tevens aan dat deze foto's hoe dan ook niet volstaan als een afdoende bewijs van een relatie tussen verzoeker en zijn dochter. Verzoeker zet uiteen dat hij op verscheidene foto's samen met een baby is afgebeeld en dat op bepaalde foto's duidelijk een oudere baby staat afgebeeld doch weerlegt hiermee verweeders argumentatie niet dat de aangebrachte foto's met bijgeschreven data niet op hun echtheid kunnen worden gecontroleerd. Hierbij moet worden geduid dat niet uit het oog mag worden verloren dat het mogelijk is om op een bepaald tijdstip foto's te laten nemen met verschillende baby's. Verweerder vermag, binnen zijn beoordelingsbevoegdheid, daarenboven te stellen dat foto's waarop verzoeker met een baby staat afgebeeld op zich niet volstaan om te kunnen besluiten dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht in functie van dat kind te laten gelden. Het gegeven dat verzoeker contacten onderhoud met zijn kind impliceert namelijk niet dat hij er een relatie mee heeft die van die

aard is dan kan worden gesteld dat hij zijn kind begeleidt of vervoegt en er bijgevolg sprake is van een effectieve gezinscel en niet van louter occasionele contacten. Verzoekers bewering dat hij drieënvijftig foto's aanbracht – een bewering die geen steun vindt in het neergelegde administratief dossier, waarin slechts vijf foto's zijn opgenomen – doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker daarnaast bij zijn verzoekschrift een aantal documenten voegt om aan te tonen dat hij over nieuwe aankoopbewijzen beschikt, dat hij een ziekenhuisfactuur met betrekking tot zijn dochter heeft betaald en dat hij kan beschikken over de identiteitsdocumenten van de moeder van zijn dochter moet worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De vaststelling dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een relatie heeft die voldoende hecht is om te kunnen besluiten dat hij zijn dochter in België begeleidt of vervoegt volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. De grief van verzoeker dat in de Vreemdelingenwet nergens is bepaald dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind teneinde te kunnen genieten van een recht op verblijf in functie van dat kind aannemelijk dient te maken dat hij over financiële middelen beschikt is bijgevolg gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing en kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag iuncto artikel 5, § 5 van de richtlijn 2003/86/EG en naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten merkt de Raad op dat een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat een meerderjarige vreemdeling in gebreke blijft aan te tonen dat hij een recht op verblijf in België kan laten gelden geen maatregel betreffende kinderen is zoals bedoeld in voormelde verdragsbepalingen. Het feit dat verzoeker naliel zijn verblijfsrechtelijke aanspraken te onderbouwen leidt in casu ook niet tot de conclusie dat kan worden gesteld dat een maatregel werd genomen die de situatie van zijn dochter onrechtstreeks beïnvloedt. De bestreden beslissing wijzigt verzoekers verblijfssituatie namelijk niet en verhindert hem niet om een nieuwe beter onderbouwde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing daarenboven aangegeven verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd nog verder te onderzoeken. Nu verzoeker heeft nagelaten aannemelijk te maken dat hij een affectieve band heeft met zijn kind kan hij ook niet voorhouden dat verweerder, onder meer rekening houdende met het feit dat dit kind hem niet kon vervoegen in Afghanistan, had dienen te weten dat het in het hogere belang van dit kind was dat zijn verblijfsaanvraag zou worden ingewilligd. Er moet daarenboven op worden gewezen dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Verweerder vermag dan ook rekening te houden met andere belangen waaronder – en niet in het minst – het algemeen belang dat gediend is met het respecteren van de bepalingen van de verblijfsreglementering.

Een schending van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag iuncto artikel 5, § 5 van de richtlijn 2003/86/EG of van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. Nergens in de bestreden beslissing wordt voorts door verweerder gesteld dat hij verzoeker *“het recht ontkent om zich op een legale wijze te verenigen met zijn dochter”*. Verzoekers betoog dat verweerder hierdoor artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 22bis van de Grondwet schendt mist dan ook feitelijke grondslag.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakte een feitelijk gezinsleven te hebben met zijn dochter, terwijl hem ruim de mogelijkheid werd gegeven dit aan te tonen, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat verweerder artikel 8 van het EVRM en artikel 22bis van de Grondwet heeft geschonden door dit beweerde gezinsleven buiten beschouwing te laten. De loutere vaststelling door verweerder dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij voldeed aan de wettelijke vereisten om een recht op verblijf te laten gelden en zijn verblijfsaanvraag om die reden niet kan worden ingewilligd kan daarenboven niet worden aanzien als een niet verantwoorde inmenging in het gezinsleven.

De bestreden beslissing omvat verder geen “*verwijderingsmaatregel*” zodat verzoekers grief dat verweerder het familiaal leven van een vreemdeling moet in aanmerking nemen en eerbiedigen bij het nemen van een dergelijke maatregel niet dienstig is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK